

[Ivær Poulsen.]

nye egnsudviklingslov i de nærmeste måneder, medmindre der måtte blive tale om en stillingtagen til særlig presserende enkelt-sager; her må der blive tale om et skøn. Men hvad forstår man ved særlig presserende enkelt-sager, og hvem skal afgøre, hvilke sager der er særlig presserende? Det forekommer mig, at vi her står over for noget endog meget uklart og usikkert.

Angående byggeriet har boligministeren udtalt, at der i løbet af kort tid vil blive udsendt bekendtgørelser, hvorefter mindre sommerhuse under visse betingelser undtages fra forbud, herunder fabriksfremstillede huse. Det forekommer mig noget ejendommeligt, at man gør alt for at frede store områder og skønne landskaber, men nu kan der altså ved dispensation gives tilladelse til opstilling af fabriksfremstillede huse af en meget beskednen størrelse. Vi ved i hvert fald fra mange af vort lands naturskønne egne, at det ikke er de små seriefremstillede, fabriksfremstillede huse, der netop pynter på et naturskønt landskab.

Den påståede begyndelse til løsningen af husleje problemet finder vi alt for ringe. Vi tror ikke på, at boligproblemet herhjemme løses, medmindre man ophæver huslejestrictionerne og frigiver huslejerne. Det må naturligvis ske gennem en vis overgangsperiode, men det er man ikke ukendt med i andre lande. Vi har jo set, hvordan man har klaret dette problem i Belgien; dér er det løst for længst. Vi må erkende, at netop boligproblemet er vor tids største sociale problem. Der er givet oppositionen visse løfter for fremtiden, for finansåret 1963-64, men forudsætningerne for disse løfters opfyldelse er af en så problematisk art, at man i dag må betvivle, at de nogen sinde bliver realiseret.

Jeg har hæftet mig ved, at igangværende offentlige byggearbejder skal begrænses og strækkes, så der i alt opnås en besparelse på godt 100 mill. kr. i indeværende skatteår. Det er da sandelig noget, der virkelig betyder noget, for det vil nemlig sige akkurat

lige så meget som, at man standser arbejdet på opførelsen af den polytekniske læreanstalt plus en lille bitte smule mere, for opførelsen af læreanstalten koster jo efter de sidste udregninger 80 mill. kr. om året.

Stimuleringen af den private opsparing er også skudt ud i en meget usikker fremtid ligesom de lovede lettelser i de direkte skatter, for med en dyrtidsportion allerede sikret og nye i udsigt fra i dag og til 1. januar 1963 må man til den tid forvente en ny forøgelse af pengeudpumpningen og en forøgelse af efterspørgselspresset.

Dertil kommer, at fagforeningerne kun føler sig bundet af forliget til næste forår, 1963, og det må vel være ensbetydende med, at fagforeningerne har fået frit slag i overenskomstforhandlingerne til foråret, og da vil kravene sikkert blive store. Arbejdsmændenes formand har jo allerede udtalt, at når staten kan give sine tjenestemænd og lærerne en øget ferieløn på 1 pct. og gennem stedtillægget hæve lønningerne for de lavest lønnede, så må det private erhvervsliv også kunne gøre det samme.

Med sådanne udsigter skal man vist ikke tage regeringspartiernes tilsagn om lettelser i den direkte beskatning til næste forår særlig højtideligt, og jeg tror heller ikke, at man skal tage de foreslåede begunstigelser for den private opsparing højtideligt, for mulighederne derfor bliver sikkert ikke til stede. Jeg er alvorligt bange for, at forudsætningerne for løfterne ikke vil komme til stede, og det kan meget let gå sådan, at det bliver lige det modsatte af skattelettelser, der bliver nødvendigt til næste forår. Men nu har regeringen jo det nødvendige værktøj i hånden, omsætningsskattens skatteskrue, som er så fristende let at betjene.

I det hele taget forekommer det os, at forligsforhandlingerne er begyndt på en helt forkert baggrund. Det var, ligesom det afgørende spørgsmål var, om omsætningsafgiften skulle placeres i engrosledet eller detaileddet, og dermed forlangte man fra den borgerlige opposition, at regeringen